

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

П'ЯТА СЕКЦІЯ

СПРАВА «ПЕРЕТЯТКО ПРОТИ УКРАЇНИ»

(Заява № 37758/05)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

27 листопада 2008 року

Це рішення стане остаточним за обставин, викладених у п. 2 статті 44 Конвенції. Воно може підлягати редакційним виправленням.

У справі «Перетятко проти України»

Європейський суд з прав людини (п'ята секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

п. Райт Маруст (Rait Maruste), Голова,
п. Карел Юнгвірт (Karel Jungwiert),
п. Володимир Буткевич (Volodymyr Butkevych),
пані Ренате Ягер (Renate Jaeger),
п. Марк Віллігер (Mark Villiger),
пані Миряна Лазарова-Трайковська (Mirjana Lazarova Trajkovska),
пані Здравка Калайджиєва (Zdravka Kalaydjieva), судді,
та п. Стефен Філліпс (Stephen Phillips), заступник Секретаря секції,
після обговорення за зачиненими дверима 4 листопада 2008 року,
вносить таке рішення, що було прийняте в той день:

ПРОЦЕДУРА

1. Справа порушена за заявою (№ 37758/05), поданою проти України до Суду відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція) громадянином України п. Перетятком Сергієм Євгеновичем (далі — заявник) 5 жовтня 2005 року.
2. Уряд України (далі — Уряд) був представлений його Уповноваженим — п. Юрієм Зайцевим, Міністерство юстиції.
3. 12 грудня 2007 року Суд вирішив направити заяву Уряду. Відповідно до положень пункту 3 статті 29 Конвенції Суд вирішив розглядати питання щодо прийнятності та суті заяви одночасно.

ЩОДО ФАКТІВ

ОБСТАВИНИ СПРАВИ

4. Заявник народився у 1965 році та проживає у Вінницькій області.
5. У жовтні 2003 року заявник був звільнений з військової служби у запас.
6. 4 грудня 2003 року рішенням військового місцевого суду Житомирського гарнізону було зобов'язано військову частину А-2128 сплатити заявнику 3 253 грн¹ компенсації за військову форму та 51 грн² державного мита. Це рішення не було оскаржено та набрало законної сили.
7. У квітні 2004 року заявник рекомендованим листом відправив до державної виконавчої служби Бердичівського району виконавчий лист, за яким 26 квітня 2004 року було відкрито виконавче провадження.
8. 28 січня 2005 року суд, за клопотанням виконавчої служби, змінив боржника у виконавчому провадженні на його правонаступника — Бердичівський об'єднаний міський військовий комісаріат.
9. У листопаді 2006 року заявник отримав 51 грн³.
10. 29 грудня 2006 року суд, за клопотанням виконавчої служби, змінив Бердичівський об'єднаний міський військовий комісаріат на Житомирський обласний військовий комісаріат, який був розпорядником коштів Бердичівського ОМВК.
11. Рішення від 4 грудня 2003 року залишається частково невиконаним через відсутність коштів у боржника.

ЩОДО ПРАВА

¹ Приблизно 510 євро.

² Приблизно 8 євро.

³ Приблизно 8 євро.

I. СТВЕРДЖУВАНЕ ПОРУШЕННЯ ПУНКТУ 1 СТАТТІ 6, СТАТТІ 13 КОНВЕНЦІЇ ТА СТАТТІ 1 ПЕРШОГО ПРОТОКОЛУ ДО КОНВЕНЦІЇ

12. Заявник скаржився за пунктом 1 статті 6 та за статтею 13 Конвенції стосовно того, що державні органи не виконують рішення від 4 грудня 2003 року, та за статтею 1 Першого протоколу — з тих самих підстав. Зазначені положення у відповідних частинах передбачають наступне:

Пункт 1 статті 6

«Кожен має право на ... розгляд його справи упродовж розумного строку ... судом, ... , який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру...»

Стаття 13

«Кожен, чий права та свободи, визнані в цій Конвенції, було порушено, має право на ефективний засіб юридичного захисту в національному органі, навіть якщо таке порушення було вчинене особами, які здійснювали свої офіційні повноваження.»

Стаття 1 Першого протоколу

«Кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений своєї власності інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом і загальними принципами міжнародного права.»

A. Щодо прийнятності

13. Уряд стверджував, що пункт 1 статті 6 Конвенції не застосовується у даній справі, зазначивши, що компенсація, присуджена заявнику, стосувалась його обмундирування, яке він був зобов'язаний носити під час виконання службових функцій. На думку Уряду, присуджена компенсація мала публічно-правовий характер та не мала вирішального значення для прав та обов'язків заявника приватно-правового характеру.

14. Уряд також зазначав, що обмундирування, за яке заявнику присуджено компенсацію, не було його власністю у значенні статті 1 Першого протоколу. Воно належало державі, і скарга заявника за статтею 1 Першого протоколу була, таким чином, несумісною з *ratione materiae*, як передбачає Конвенція.

15. Заявник не погодився.

16. Що стосується заяв Уряду відносно несумісності скарг заявника з пунктом 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу, Суд зазначає, що справа заявника стосувалась права на компенсацію, а не права власності на обмундирування, як стверджував Уряд. Він також зазначає, що на той час заявник був звільнений у запас з державної служби та відповідно до внутрішнього законодавства мав доступ до суду. Отже, Суд не вбачає жодної підстави виключати спір заявника з сфери гарантій статті 6 Конвенції («Вілхо Ескелінен та інші проти Фінляндії» (*Vilho Eskelinen and Others v. Finland*) [GC], № 63235/00, пп. 62–63, ЄСПЛ 2007-...). Крім того, Суд повторює, що заборгованість за рішенням становить майно для цілей статті 1 Першого протоколу, тому стаття 1 Першого протоколу підлягає застосуванню у даній справі (див. «Войтенко проти України» (*Voityenko v. Ukraine*), № 18966/02, пп. 51–54, від 29 червня 2004 року).

17. Зважаючи на вищезазначене, Суд робить висновок, що заява порушує питання факту та права відповідно до Конвенції, вирішення яких потребує розгляду заяви по суті. Суд не вбачає жодних підстав оголошувати її непринятною.

B. Щодо суті

18. Суд зазначає, що рішення від 4 грудня 2003 року залишається невиконаним близько чотирьох років та восьми місяців.
19. Суд повторює, що він вже встановлював порушення пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу у справах, подібних до цієї (див., наприклад, «Войтенко проти України» (Voytenko v. Ukraine), № 18966/02, 29 червня 2004 року, та «Півненко проти України» (Pivnenko v. Ukraine), № 36369/04, 12 жовтня 2006 року).
20. Проаналізувавши всю надану інформацію, Суд вважає, що Уряд не навів жодного факту чи переконливого аргументу, здатного переконати Суд дійти іншого висновку у цій справі.
21. Таким чином, у цій справі мало місце порушення пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу.
22. Беручи до уваги встановлене вище порушення пункту 1 статті 6, Суд робить висновок, що немає необхідності визначати, чи мало місце у даній справі порушення статті 13 Конвенції.

II. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

23. Стаття 41 Конвенції передбачає:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливу сатисфакцію».

A. Шкода

24. Заявник вимагав виплати заборгованості, що йому належить за рішенням, та 5000 євро відшкодування моральної шкоди.
25. Уряд оскаржив ці вимоги.
26. Оскільки заявник вимагав кошти, присуджені йому за рішенням, Суд вважає, що Уряд має сплатити йому несплачену заборгованість в якості відшкодування матеріальної шкоди. Відносно решти вимог заявника щодо справедливої сатисфакції Суд, вирішуючи на засадах справедливості, відповідно до статті 41 Конвенції присуджує заявнику 1400 євро відшкодування моральної шкоди.

B. Судові витрати

27. Заявник вимагав 78 євро відшкодування судових витрат, понесених ним під час провадження у національних судах, та 12 євро відшкодування поштових витрат під час провадження у Суді.
28. Уряд оскаржив ці вимоги.
29. У відповідності до практики Суду заявник може отримати відшкодування витрат, якщо буде доведено, що вони були дійсно понесені, були необхідними та розумними щодо розміру. У даній справі, з огляду на наявну інформацію та зазначені критерії, Суд відхиляє вимогу стосовно судових витрат, понесених під час провадження в національних судах, та вважає за доцільне присудити заявнику 12 євро відшкодування витрат, понесених ним під час провадження у Суді.

C. Пеня

30. Суд вважає за доцільне призначити пеню на підставі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, до якої має бути додано три відсоткових пункти.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* заяву прийнятною.
2. *Постановляє*, що в цій справі було порушення пункту 1 статті 6 Конвенції.
3. *Постановляє*, що немає потреби розглядати скаргу за статтею 13 Конвенції.
4. *Постановляє*, що в цій справі було порушення статті 1 Першого протоколу.
5. *Постановляє*, що:
 - а) протягом трьох місяців з дня, коли рішення стане остаточним відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач має сплатити заявнику:
 - невикладену заборгованість, що досі йому належить за рішенням;
 - 1412 (одна тисяча чотириста дванадцять) євро відшкодування моральної шкоди та судових витрат плюс будь-який податок, який може бути стягнуто;
 - б) вищезазначена сума має бути конвертована у національну валюту держави-відповідача на день здійснення платежу плюс будь-який податок, який може бути стягнуто;
 - в) зі спливом зазначеного тримісячного строку і до повного розрахунку на вищезазначену суму нараховуватиметься простий відсоток (simple interest) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в цей період, плюс три відсоткових пункти.
6. *Відхиляє* решту вимог заявника щодо справедливої сатисфакції.

Вчинено англійською мовою і повідомлено у письмовій формі 27 листопада 2008 року згідно з пунктами 2 та 3 правила 77 Регламенту Суду.

Стефен ФІЛЛПС
Секретар секції

Райт МАРУСТ
Голова секції

Офіційний вісник України

2009, № 27

